

РЕШЕНИЕ

№ 578

гр. Пловдив, 20.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети септември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Светлана Ив. Изева

Членове: Радостина Анг. Стефанова
Светлана Анг. Станева

при участието на секретаря Валентина П. Василева
като разгледа докладваното от Радостина Анг. Стефанова Въззивно
гражданско дело № 20215300501601 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. и чл.248 от ГПК във вр.
с чл.55 ал.1 пр.1 от ЗЗД.

Образувано е по подадени -

въззивна жалба от „Профи Кредит България” ЕООД, ЕИК – 175074752, чрез юрк. Р.И., против Решение № 261166/13.04.2021г. по гр.д.№ 13269/2020г. по описа на Районен съд – Пловдив, XVIII гр.с., с което дружеството е осъдено да заплати на С.Р. К. - Ч., ЕГН - *****, на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД следните суми: **881,76 лв.**, получена без основание по клауза за възнаградителна лихва и **2 008 лв.**, получена без основание сума за възнаграждение за пакет за допълнителни услуги, по сключения между страните Договор за потребителски кредит Профи Кредит Стандарт № *** г., ведно със законната лихва, считано от постъпване на исковата молба в съда – 14.10.2020 г. до окончателното погасяване, както и общо **130.32 лв.**, разноси по гр.д. № 13269/2020 г. по описа на РС – Пловдив;

както и е осъдено дружеството да **заплати** на основание чл. 38, ал.2, вр. с ал.1, т.2 ЗАдв., на адвокат К.Й. К., със служебен адрес: гр. П., ул. ***, сумата от **432,28 лв.** - адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на ищеца С.Р. К. - Ч. в производството по гр.д. № 13269/2020 г. по описа на РС - Пловдив. Моли да бъде отменено и вместо това да се постанови друго, с което да се уважат изцяло предявените искове.

частна жалба от адвокат К.Й. К., пълномощник на С.Р. К. - Ч., против Определение № 262815/27.05.2021г. на Районен съд – Пловдив, XVIII гр.с., с което оставена без уважение Молба от 16.04.2021г. за изменение на осн.чл.248 от ГПК на постановеното по делото Решение № 261166/13.04.2021г. в частта за присъдените й разноси по реда на чл.38 ал.2 от ЗАдв. Моли да бъде отменено като вместо това да се постанови допълване на решението и със сумата в общ размер 238,28 лв. в полза на адв. К. съгласно представения ДПЗС.

Въззиваемите страни С.Р. К. - Ч. и „Профи Кредит България” ЕООД по въззивната и частната жалба депозират писмени отговори за неоснователност.

I.Окръжен съд –Пловдив, констатира, че въззивната жалба е допустима – подадена от надлежна страна по делото в законния срок по чл. 259, ал. 1 от ГПК срещу подлежащо на обжалване съдебно решение и прие за установено следното:

Пред Районен съд – Пловдив от С.Р. К. - Ч. против „Профи Кредит България” ЕООД е заведена искова молба, ведно с уточнителна молба към нея неразделна част, с която посочва, че на 20.11.2018 г. между страните е сключен Договор за потребителски кредит №***, по силата на който ответникът е предоставил заем на ищеца в размер на 2000 лв., при определен ГПР в размер на 49.89%. Към договора било сключено споразумение за предоставяне на допълнителен пакет от услуги, свързани с приоритетно разглеждане и изплащане на потребителски кредит; възможност за отлагане на определен брой погасителни вноски; възможност за намаляване на определен брой погасителни вноски; възможност за смяна на дата на падеж; улеснена процедура за получаване на допълнителни парични средства, срещу възнаграждение за пакета в размер от 2400,96 лв.. По този начин общата дължима сума по кредита възлизала в размер на 5368.32 лв. и следвало да се

върне с изплащането на 24 месечни погасителни вноски, всяка от 223,68 лв.

Поддържа, че договорът бил недействителен на основание чл. 22 от ЗПК, като неотговарящ на изискванията на чл. 11, ал. 1, т.9, 10, 12 ЗПК.

На следващо място възразява, че клаузата за възнаградителна лихва е нищожна, поради противоречието ѝ с добрите нрави, тъй като надвишавала трикратния размер на законната лихва при необезпечени кредити, а за обезпечени – двукратния размер.

Поддържа също, че сумата от 2 400,96 лв. – възнаграждението по пакет допълнителни услуги, е недължимо на основание чл. 10а, ал. 2 от ЗПК, тъй като се касае за услуги, които са свързани с усвояване и управление на кредита, а законът е забранил изискването за заплащане на такси и комисионни за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. Излага, че не се дължи и на основание чл. 10а, ал. 4 от ЗПК, тъй като в договора няма конкретно описание на вида, размерът и действието, за което е начислено възнаграждението за т.нар. допълнителни услуги.

Изтъква още, че е налице заобикаляне на разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК, като с уговорката да се заплаща пакет от допълнителни услуги се нарушавало изискването - ГПР да не бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва. Реално нямало допълнително предоставени услуги, а чрез нарушаване на добрите нрави и чрез заобикаляне на императивната норма на чл. 19, ал. 1 ЗПК се прикриват разходи, които по своето същество са включени в ГПР. Това прикриване било санкционирано от разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗПК, която разпорежда, че всякакви клаузи, които имат за цел или резултат заобикаляне изискванията на закона са нищожни.

Предвид изложеното, искането е да се осъди ответника да заплати претендираните сума от 200 лева, представляваща възнаграждение за пакет допълнителни услуги и 200 лева, представляваща възнаградителна лихва. Претендираните са разноси.

С определение, от открито съдебно заседание, проведено на 17.03.2021 г., е допуснато изменение на предявените искове, чрез увеличение на размерите на първоначално предявените осъдителни искове, както следва:

за осъждане на ответника да заплати на ищеца

сумата от 881,76 лв. – недължимо платена по клауза за

възнаградителна лихва по договор за потребителски кредит № ***/20.11.2018 г. и

сумата 2008 лв. – недължимо платена по клауза за възнаграждение по пакет допълнителни услуги по договор за потребителски кредит № ***/20.11.2018 г., ведно със законната лихва върху посочените по-горе суми от датата на депозиране на исковата молба в съда– 14.10.2020 г. до окончателното изплащане на вземането.

Ответникът „Профи Кредит България“ ЕООД депозира в срок Писмен отговор по чл.131 от ГПК, с който оспорва претенциите. Твърди, че са неоснователни възраженията на ищеца, че е недължимо, на основание чл. 10а, ал. 2 и на чл. 19, ал. 4 ЗПК, възнаграждението по закупен пакет допълнителни услуги.

Застъпва, че уговорената лихва не противоречила на добрите нрави. Излага подробни съображения за неоснователност на възражението на ищеца за нищожност на уговорения годишен процент на разходите. Предлагащите допълнителни услуги включвали приоритетно разглеждане и изплащане на потребителския кредит, възможност за отлагане на определен брой погасителни вноски, възможност за намаляване на определен брой погасителни вноски, възможност за смяна дата на падеж, улеснена процедура за получаване на допълнителни парични средства. Тези възможности представляват услуги, в смисъл на дейности, които ще се извършат по повод сключения договор в полза на кредитополучателя. Ето защо счита, че не е налице нито такса за усвояване на кредита, нито такса за управление.

Посочва, че таксата за усвояване на кредит представлява сума, която се заплаща от потребителя за това, че му е отпусната заемна сума и същата е налична по сметката му, а таксата за управление е свързана с административните разходи на Банката по управлението на кредитора и обикновено е процент от главницата, т.е. таксите по усвояване и управление на кредита представляват разходите на кредитора, заради това, че отпуска потребителски кредит, те са част от самата дейност по кредитиране и които разходи следва да са включени в цената на самия кредитен продукт. Именно, че са свързани със самата дейност по кредитиране, същите били забранени с промените в ЗПК, влезли в сила от 23.07.2014 г. Възнаграждението, обаче, което се дължало за поискания и закупения от ищеца пакет от допълнителни

услуги, не можело да се възприеме като такса за дейност, свързана с усвояването и управлението на кредита. Първо, възнаграждението не се дължало еднократно при извършване на действието, второ, допълнителните услуги давали възможност на ищеца да извършва едностранна промяна на погасителния план по кредита си, а не представлявали възнаграждение за кредитора за извършени неизбежни административни действия по кредита. Освен това, пакетът от допълнителни услуги предоставяли на ищеца право да получи услуги, които не са свързани с дейността на кредитора по отпускане на кредити, а са свързани с желанието, нуждата и конкретното финансово състояние на ищеца. Предвид изложеното, счита, че пакетът от допълнителните услуги не могат да се приемат за действия по усвояване и управление на кредита.

Неоснователно било и възражението, че е налице противоречие с чл. 10а, ал. 4 ЗПК, тъй като в договора нямало конкретно описание на вида, размера и действието, за което било начислено възнаграждението. Между страните било сключено споразумение за предоставяне на допълнителни услуги. Видът на действието бил посочен в Общите условия, а размерът – уговорено дължимо възнаграждение за предоставените допълнителни услуги в договора.

На следващо място, излага, че споразумението не противоречи и на чл. 19, ал. 4 вр. с ал. 1 ЗПК. Законодателно бил поставен знак на равенство между общите разходи по кредита и ГПР, който представлява процентно изражение на същите разходи за потребителя. Възнаграждения от всякакъв вид били тези, които кредиторът заплаща, за да извърши необходимите оценки и проверки, за да отпусне кредит. Разходите за допълнителни услуги не се включват в ГПР, когато сключването на договора за тези услуги не е задължително условие за получаване на кредита или за предоставянето му по предлаганите условия. Предвид изложеното се моли за отхвърляне на исквете. Претендирани са разноски.

В хода на производството от „Профи кредит България“ ЕООД е приложена Справка, от която е видно на коя дата и в какъв размер са били извършвани плащания от страна на ищеца по процесния договор за кредит, както и какви суми са били покривани.

Районен съд – Пловдив, за да уважи иска, излага основни

съображения, че по делото не се спори, че между страните е подписан Договор за потребителски кредит Профи Кредит Стандарт № *** г., по който предоставената сума е усвоена. С процесния Договор, на ищеца е предоставена сума в размер на 2 000 лв. Уговорена е между страните договорна лихва. Фиксираният годишен лихвен процент по заема е 41,17 %, а годишният процент на разходите (ГПР) е 49,89 %. Ищецът се е задължил да върне сумата на 24 месечни погасителни вноски в размер 123,64 лева всяка, като общият размер на всички плащания е записан, че възлиза на 2967.36 лева. Било е уговорено и закупуването на пакет за допълнителни услуги на стойност 2 400,96 лв., във връзка с който е подписано и допълнително споразумение, като сумата е разсрочена на равни части, по 100,04 лв. към всяка вноска. Посочено е, че общото задължение по кредита и по пакета от допълнителни услуги възлиза на 5368,32 лева, по 223,68 лева всяка вноска. Предвид на това Районен съд приема, че между страните е възникнало валидно правоотношение по договор за потребителски кредит, по който ищецът е усвоил заетата сума. Ответникът е небанкова финансова институция по смисъла на чл. 3 ЗКИ, като дружеството има правото да отпуска кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Ищецът пък е физическо лице, което при сключване на договора е действало именно като такова, т.е. страните имат качествата на потребител по смисъла на чл. 9 ал. 3 ЗПК и на кредитор съгласно чл. 9 ал. 4 ЗПК. Сключеният договор по своята правна характеристика и съдържание представлява такъв за потребителски кредит, поради което за неговата валидност и последици важат изискванията на специалния закон- ЗПК. В исковата молба е релевирано основание за недействителност на договора за потребителски кредит, свързано с изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК за посочване на общата дължима сума. Районният съд налага извод, че в конкретния случай е посочено, че ГПР е 49,89 %, а възнаградителната лихва – 41,17 %, но от съдържанието на договора не може да се направи извод за това кои точно разходи се заплащат и по какъв начин е формиран ГПР, нито пък е ясно какво представлява разликата от повече от 8 % между размера на ГПР и лихвата, която е част от него. Всичко това поставя потребителя в положение да не знае колко точно, като сума в лева, е оскъпяването му по кредита, което ще дължи и в това именно е недействителността в случая, като неспазено изискване на

посоченото законово основание. Отделно от това, в договора за кредит е посочено, че общият размер на дължимата сума не е сборът от стойността на главницата и лихвата, ведно с разходите по ГПР, а е в размер на 5 368,32 лв. Изрично е отбелязано, че в тази обща сума е включена стойността на пакет от допълнителни услуги, като този пакет от допълнителни услуги има своето основание не в договора за кредит, а в сключеното заедно с него – Споразумение за предоставяне на пакет от допълнителни услуги, по който се дължи възнаграждение за предоставената от ответника на ищеца услуга в размер на 2 400,96 лв. Районният съд аргументира, че в тази връзка двата договора не само, че са свързани, но възнаграждението по единия /за услугите/, е предвидено да се заплаща с погасителния план по другия /кредита/. Принципно няма пречка за подобна свобода на договаряне, но при това положение единият договор става част от съдържанието на другия чрез включването на цената на услугата и оттук за договора за допълнителни услуги също ще са приложими правилата на ЗЗП, а по кредита следва се отчитат и договорките по договора за допълнителни услуги.

Относно възнаграждението за допълнителни услуги, Районният съд мотивира, че не е спазено изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК. В допълнителното споразумение за услугите е уговорено, че пакетът включва предоставяне от кредитора на една или всички от посочените услуги–

- 1.приоритетно разглеждане и изплащане на потребителски кредит;
- 2.възможност за отлагане на определен брой погасителни вноски;
- 3.възможност за намаляване на определен брой погасителни вноски;
- 4.възможност за смяна на дата на падеж и 5.улеснена процедура за получаване на допълнителни парични средства.

Разпоредбите на чл. 10а ЗПК дават възможност на кредитора по договор за потребителски кредит да получава такси и комисионни за предоставени на потребителя допълнителни услуги във връзка с договора. Това са услуги, които нямат пряко отношение към насрещните задължения на страните по договора, а именно предоставяне на паричната сума и нейното връщане, ведно с договорената възнаградителна лихва и на определения падеж. В конкретния случай, услугата по т. 1 представлява действие по **усвояване** на кредита във времево отношение, а тези по т. 2, 3 и 4 имат за предназначение да улеснят взаимоотношенията между кредитор и потребител и да помогнат на кредитора да **управлява** по-добре договора и изплащането на сумите по него. Улеснената процедура за

получаване на допълнителни парични средства, също представлява действие по усвояване на кредит, а реално, не е предоставяна, тъй като липсва конкретно задължение за кредитора, а отпускането на нови суми, съответно предоставянето на следващ кредит и условията по него, става по съгласие на страните.

След като се касае за възнаграждения по *усвояването* и *управлението* на кредита, с тях реално се заобикаля разпоредбата на [чл. 19, ал. 4 от ЗПК](#). С това допълнително плащане се покриват разходи, които следва да бъдат включени в ГПР, при което неговият размер би надхвърлил законовото ограничение. Така, с тази сума, реално се увеличава печалбата на кредитора, защото при плащането на всички задължения се получава едно *допълнително възнаграждение*. Затова посочения в договора годишен процент на разходите от 49,89 % не отговаря на действителния такъв. Посочването в договора за кредит на по-нисък от действителния ГПР, представлява невярна информация и следва да се окачестви като нелоялна и по-конкретно заблуждаваща търговска практика, съгласно чл. 68г, ал. 4 ЗЗП във вр. с чл. 68д, ал. 1 ЗЗП. Тя подвежда потребителя относно спазването на забраната на чл. 19, ал. 4 ЗПК и не му позволява да прецени реалните икономически последици от сключването на договора. Не е спазено и последното изискване на т. 10 - да се посочат и взетите предвид допускания, използвани при изчисляването. ГПР следва да включва всички разходи на финансовата институция по отпускане и управление на кредита, както и възнаградителната лихва и се изчислява по специална формула. Спазването на това изчисление, дава информация на потребителя, как е образуван размерът на ГПР и общо дължимата сума по договора.

Районният съд налага извод, че процесният договор е недействителен, на основание [чл. 22 от ЗПК](#) във вр. с [чл. 26, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД](#). Съгласно чл. 23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи. Безспорно е плащането на възнаградителна лихва в размер на исковата сума от 887,76 лв. Допълнителен аргумент за този извод е и фактът, че клаузата за дължимост на възнаградителна лихва по заема е нищожна, поради противоречие с добрите нрави. При формиране

размера на лихвата по заема, обективен критерий може да бъде размерът на законната лихва, без обаче тя да може да се приеме като максимален. В съдебната практика се приема, че максималният размер, до който съгласението за плащане на възнаградителната лихва е действително, е, ако тя не надвишава с повече от три пъти законната такава /за обезпечени – два пъти/. В конкретния случай договорената между страните лихва - в размер на **41,17 %** годишно, както и ГПР от **49,89 %**, надхвърлят законната, което представлява нарушение на добрите нрави /критерии за норми на поведение, установени в обществото/, тъй като надхвърлят трикратния размер на законната лихва, като същевременно предвиждат и повече от едно възнаграждение при ползване на финансовия ресурс. Клаузата на договора, установяваща размера на договорната лихва, накърнява договорното равнопоставяне между страните, противоречи на добрите нрави и е в разрез с принципа на добросъвестността при договарянето, поради което се явява нищожна. Поради това, че нищожните уговорки не произвеждат никакво действие, следва да се приеме, че лихва не е уговорена и такова задължение не е възникнало за ищеца.

Относно **пакета от допълнителни услуги**, Районният съд посочва, че след като съдът достигна до извод за недействителност на договора, съгласно чл. 23 от ЗПК – сумата за възнаграждение за допълнителни услуги от 2 008 лв. е получена без основание и се дължи връщането ѝ.

С въззивната жалба на „Профи кредит България“ се оспорват изцяло горните правни изводи направени от Районния съд.

Окръжен съд – Пловдив, V гр.с., въззивна инстанция, на осн. чл.269 от ГПК, се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата. За нарушаване на императивни правни норми съдът е длъжен да следи служебно и без да има изрично оплакване в тази насока съгласно задължителните указания, дадени с ТР № 1/2013г. на ОСГТК на ВКС.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

Основните възражения на жалбоподателя се изразяват в това, че неправилно Районният съд е приел, че договорът за потребителски кредит №

*** бил недействителен, тъй като в същия не са посочени взетите предвид допускания за изчисляване на размера на ГПР. Също така, неправилно е приел, че уговорената в процесния договор лихва противоречала на добрите нрави. На следващо място, незаконосъобразни били и изводите на Районния съд, че целият договор е недействителен, тъй като в ГПР не е включен размерът на възнаграждението, дължимо съобразно подписаното от ищеца отделно споразумение за предоставяне на пакет от допълнителни услуги.

Въззивният съд намира, че възраженията са неоснователни. От съдържанието на Договор за потребителски кредит Профи Кредит Стандарт № ***/20.11.2018 г. се установява, че е предоставената на длъжника и усвоена сума е в размер на 2 000 лв., при фиксиран годишен лихвен процент по заема е 41,17 % и ГПР е 49,89 %. От клаузите на договора не става ясно какви разходи са включени в ГПР, за да може да се направи преценка какви разходи са включени и съответно дали определеният процент отговаря на действителния такъв. Посочването на неверен процент ГПР подвежда потребителя и не му позволява да прецени реалните икономически последици от сключването на договора. След като това е така, процесният договор се явява недействителен на осн. чл.22 от ЗПК във вр. с чл.26 ал.1 пр.1 от ЗЗД и чл.11 ал.1 т.10 от ЗПК, като за тази нищожност съдът следва да следи служебно при обсъждане на основателността на исковете. По отношение на годишния лихвен процент по заема в размер на 41,17 % липсва уточнение на базата, на която се начислява – дали върху целия размер на кредита или върху остатъчната главница. В тази връзка, следва да се посочи, че няма значение дали лихвеният процент е променлив или фиксиран; в договора трябва да са посочени условията /начина/ на прилагане, за да може потребителят сам да направи извод дали този лихвен процент е реален или не. В конкретния случай е налице нарушение на чл.11 ал.1 т.9 от ЗПК. Относно описаните в Споразумението за предоставяне на пакет от допълнителни услуги, то те са типични действия по управление на кредит и съставляват разход, присъщ за основния предмет на договора. Този вид дейност на кредитора се компенсира и отчита при определяне размера на възнаградителната лихва, чийто ценообразуващ елемент е. Обстоятелството, че длъжникът се е запознал със Стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити не рефлектира върху преценката за наличните неравноправни клаузи по чл.143 т. 20 от ЗЗП

във вр. с чл.10а, ал.2 и ал.4 от ЗПК и във вр. с чл.26 ал.1 пр.3 от ЗЗД - накърняване на добрите нрави, представляващи неписани, но трайно утвърдили се правила, непосредствено свързани със справедливостта, добросъвестността и нормалното развитие на обществените отношения. Ако се извърши изчисление относно възнаграждението за „допълнителните услуги” и същото бъде включено в ГПР, то размерът му със сигурност би нарастнал. В тежест на потребителя се възлага заплащането на допълнително възнаграждение за ползвания финансов ресурс, което го поставя в неравноправно положение спрямо насрещната страна – кредитор.

Решението се явява законосъобразно и следва да бъде потвърдено изцяло.

Съобразно правния резултат жалбоподателят ще бъде осъден да заплати лично на адв. К. К. сумата 300 лв. на осн. чл.38 ал.1 от ЗА.

II. Окръжен съд – Пловдив, V възз.гр.с., намира, че частната жалба е процесуално допустима, подадена е от надлежна страна в законоустановения едноседмичен срок срещу акт, подлежащ на обжалване, и затова следва да бъде разгледана.

С Молбата от 16.04.2021г. адв. К. е направила искане за изменение на Решение № 261166/13.04.2021г. в частта за разноските. Претендира се наред с присъдената вече сума от 432,28 лв. да се присъдят и още 238,28 лв., тоест да се получи общ сбор от 670,56 лв. за адвокатско възнаграждение, изчислено при условията на чл.2 ал.5 и чл.7 ал.2 т.2 от НМРАВ /като за защита при предявени срещу дружеството обективно съединени искиове/.

Районният съд, за да остави без уважение молба излага основни съображения, че според по-новата съдебна практика на ВКС в хипотеза на обективно съединяване на искиове материалният интерес съвпада със сбора от цената на отделните искиове. Затова минималният размер следва да се определи от аритметичния сбор на всички претенции, а не съобразно материалния интерес на всеки от исковете поотделно.

С частната жалба се поддържат възраженията, че адвокатското възнаграждение следва да бъде формирано за всеки предявен по делото иск поотделно, а не като аритметичен сбор от всички искиове.

Въззивната инстанция счита, че приложение намира разпоредбата на чл. 2, ал. 5 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения. Съгласно тази цитирана норма – За процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела възнагражденията се определят съобразно вида и броя на предявените иски за всеки един от тях поотделно. В тази насока е и преобладаващата част от съдебната практика –

Определение № 262/01.08.2018г. на ВКС по гр.д.№ 3381/2017г., III г.о.

Определение № 360/30.07.2018г. на ВКС по т.д.№ 1807/2018г., I т.о.

Определение № 92/16.01.2020г. на ПдОС – VI гр.с. по възз.ч.гр.д. № 2975/2019г.

Определение № 1376/14.08.2020г. на ПдОС – VI гр.с. по възз.ч.гр.д.№ 1740/2020г.

Определение № 1109/07.06.2019г. на ПдОС – IX гр.с. по възз.ч.гр.д.№ 715/2019 г.

Определение № 2561/20.12.2018г. на ПдОС – X гр.с. по възз.ч.гр.д. № 2567/2018 г.

Решение № 525/23.04.2019г. на ПдОС – X гр.с. по възз.гр.д.№ 314/2019г.

Също така, следва да се има предвид и това, че в т.3 от ТР № 6/06.11.2013г. по тълк.д.№ 6/2012г. на ОСГТК на ВКС е посочено, че съдът е свободен да намали присъждането на страна възнаграждение за адвокат, но до предвидения в наредбата минимален размер.

Въззивният съд намира за недопустимо корективното тълкуване на посочения текст чл.2 ал.5 от Наредбата в посока присъждане на адвокатско възнаграждение под определения минимален размер.

Ето защо, обжалваното определение ще бъде отменено и вместо него ще се постанови друго, като се измени решението по реда на чл.248 от ГПК и се осъди дружеството да заплати още сумата в размер на 238, 28 лв. на осн. чл.38 ал.1 от ЗАдв. във вр. с чл.2 ал.5 и чл.7 ал.2 т.2 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения.

По мотивите, Пловдивският окръжен съд – V възз. гр.с.

РЕШИ:

Потвърждава Решение № 261166/13.04.2021г. по гр.д.№ 13269/2020г. по описа на Районен съд – Пловдив, XVIII гр.с.

Осъжда „Профи Кредит България” ЕООД, ЕИК – 175074752, да заплати на лично на адв. К. Й. К., с личен № ***, вписана в АК – Пловдив, сумата **300 лв.** на осн. чл.38 ал.1 от Закона за адвокатурата, за адвокатско възнаграждение по **възз.гр.д.№ 1601/21г.** по описа на Окръжен съд – Пловдив, V гр.с.

Отменя Определение № 262815/27.05.2021г. на Районен съд – Пловдив, XVIII гр.с., с което оставена без уважение Молба от 16.04.2021г. на адв. К. К. за изменение на осн.чл.248 от ГПК на постановеното по делото Решение № 261166/13.04.2021г. в частта за присъдените й разноски по реда на чл.38 ал.2 от ЗАдв.

Като вместо това постановява –

Изменя на осн. чл.248 от ГПК Решение № 261166/13.04.2021г. по гр.д.№ 13269/2020г. по описа на Районен съд – Пловдив, XVIII гр.с., като –

Осъжда „Профи Кредит България” ЕООД, ЕИК – 175074752, да заплати на лично на адв. К. Й. К., с личен № ***, вписана в АК – Пловдив, **и** сумата **238,28 лв.** за адвокатско възнаграждение на осн. чл.38 ал.1 от Закона за адвокатурата, по гр.д.№ 13269/2020г. по описа на Районен съд – Пловдив, XVIII гр.с.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____
2. _____